

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 191. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm6770/facsimile.pdf (tilgået 01. juli 2024)

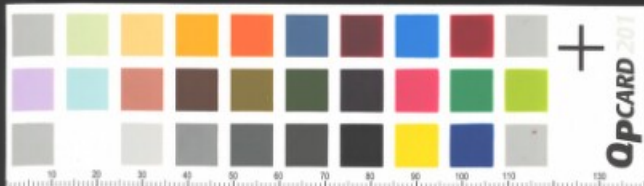
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

vere i deres fulde Rustning, deels til Fods, ved Hjelp af en Hov Stene der laae, og deels til Hest, hvor han bandt dem fast. Det kom da virkelig til at see ud, som han havde faaet en betydelig Forstærkning, thi der var netop ligesaa mange staaet op i Dag, som der faldt i Gaar, og de udgjorde ligesom en Kile, saa Pudsset var ikke nemt at opbage. Den Tid var ingenlunde spildt, som han anvendte paa det Stykke Arbeide, thi om Morgenen, da Soel gik op, stod hele Droppen i Straale-Skiaret, og frembød virkelig et forbausende Skuespil af Dødnings, som havde reist sig til Kamp, Hensøve, der truede med blinkende Sværd. Slagne med Rædsel over dette Syn, holdt Britterne det for raadeligst at flye i Tide, saa de, som i levende Live vare slagne til Jorden, overvandt nu efter Døden deres Vanemænd! Længe nok kan man trættes om, enten Amlet havde meest sin Snidhed eller Lykkens Gunst at takke for Seieren, men nok er det, at han blev Seier-Herre, og Britte-Kongen, som ikke ret havde lært at tage Venene med sig, faldt i Flugten for de Danske. Efter nu derpaa at have forstyrret den brittiske Røver-Rede, drog Amlet med et usædvanligt Bytte og begge sine Hustruer hjem til sit Fædreland!

Smidertid var Morik død, og en vis Wiglet kommet paa Thronen, som i Amlets Fraværelse havde holdt et ugudeligt Huus med hans Moder, og berøvet hende alt hendes kongelige Liggendese, under det Paaflud, at hendes Son, ved selv at sætte sig paa den jydskke Throne, havde krænket Leire-Kongens Ret, hvem det ene tilkom at give og at tage Konge-Navn i Danmark. Denne Fornærmelse bar Amlet saa taalmodig, at han endog, for at stoppe Munden paa Bagtalelsen, oversendte Wiglet den kostbareste Deel af sit vundne Bytte, og forst siden, ved en god Leilighed, gav han sin Bæde Lust, og bekrigede Wiglet, hvem han ogsaa overvandt,

og fordrev Fjaller, som var Statholder i Slaane, langt bort, efter Rytets Eigende, til Undens-Ager, et Sted, som for Resten Ingen af vore Folk kiender Noget til. Bilet kom dog imidlertid ved Hjælp af Slaaninger og Søllandsfarer, igien paa Benene, og udafseede, ved en Heroïd, Amtet til standende Strid. Denne klarioiede Helt saae sig nu omslagret af tvende fiendtlige Skikkelser: Skændsel nemlig, og Død; vilde han tage imod Udfordringen, stod Døden ham truende for Dine, og vilde han aflaae den, sank han som en Kryster under Skændselen. Dog, eftersom hans Blik var stadig hæftet paa Dyden, da beholdt ogsaa Lyften til ufordunklet at bevare dens Edelsteen, Dørbøgt i hans Sjæl, og det priselige Efter-Mæle, han inderligst attraaede, overdøvede hans Hjertes bange Slag, Dødens Skrælle-Villede opløstes i Straalerne af den sande Verdens Soel, og det slog ham, at Forskiellen imellem Kryster-Liv og Helte-Død er saa ontrent den samme som mellem Gabe-Stoffen og Konge-Stolen! Hvad der imidlertid bekymrede ham meer end hans forestaaende Fald i sig selv, var at hans inderlig elskede Hærdrube derved kom i Enkestand, og han gjorde sig at optænkelig Umage for, at staafe hende en god Mand, endnu før han gik i Slaget, men Hærdrube forsikkrede, at hun havde Mod og Mandshjerte til at følge ham tro midt ind imellem de skarpe Sværd, og sagde, at det maatte være et Ufflum af en Kvinde, som ei turde lægge sine Been ved sin Ugte-Mands Side. Det var store Død, men som hun havde kun lidet Vre af, thi saasnart Slaget, som stod i Jylland, var forbi, og Amtet faldet for Bilets Haand, lod hun sig ikke alene godvillig fange, men tillige omfavne af Seier-Herren!

Saaledes gaaer det med alle Kiællinge-Løfter: de adspredes som Væver for Vinden, og synke som Belgen i Havet, men hvem vil ogsaa staa paa et

